

בית משפט השלום ברחובות

27 מרץ 2016

ת"פ 14-07-51200 מדינת ישראל נ' ריבניק

1

לפני כבוד השופטת אפרת פינק

המאשימה מדינת ישראל

נגד

הנאשם בוריס ריבניק

2

3

4

6

7

8

10

11

12

13

14

15

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד עירית גלר

הנאשם בעצמו

בא כוח הנאשם עו"ד איתי שוחט

הכרעת דין

16

17

18

19

20

21

22

23

24

25

26

27

פתח דבר

1. אומר כבר בראשית הדברים, כי החלטתי לזכות את הנאשם, מהעבירה שיוחסה לו בכתב האישום.

מבוא

2. הנאשם והמתלוננת הם בני זוג גרושים ולהם בת משותפת.

3. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז – 1977.

4. לפי המיוחס בכתב האישום, ביום 20.11.13 בשעה 09:30 לערך, ניהלו הנאשם והמתלוננת שיחת טלפון שעניינה רצונו של הנאשם כי תבת תתארח אצלו בשבת. בסמוך לכך, שלח הנאשם למתלוננת הודעה שלשונה: "אני כן בדרישה. זמנך עבר. את לא קובעת יותר. את תלכי לפי ההסכם. זה הכל". בהמשך לכך התקשרה המתלוננת אל הנאשם ובקשה לברר עמו למה התכוון כאשר רשם שזמנה עבר. בתגובה אמר הנאשם למתלוננת, כי הוא מקליט את השיחה והרים

בית משפט השלום ברחובות

27 מרץ 2016

ת"פ 51200-07-14 מדינת ישראל נ' ריבניק

1 את קולו. המתלוננת בקשה מהנאשם כי ידבר אליה יפה ובתגובה אמר לה הנאשם כי "יוריד
2 את ראשה" וניתק את השיחה.

3 5. הנאשם כפר בעבירה המיוחסת לו. לטענתו, אכן שלח למתלוננת את ההודעה המיוחסת לו,
4 אולם ההודעה אינה מהווה דברי איומים. עוד טען, כי המתלוננת אכן התקשרה אליו לאחר
5 מכן, צעקה עליו, אולם הוא לא אמר דבר וניתק את השיחה.
6

7 **רקע עובדתי**

8 6. הנאשם והמתלוננת היו נשואים כ-8 שנים, ולהם בת משותפת. הנאשם והמתלוננת התגרשו
9 כשנה לפני האירוע מושא כתב האישום. בהתאם להסדרי הראייה שנקבעו בין הצדדים, הנאשם
10 אמור היה לבלות עם הבת המשותפת פעמיים בשבוע בימי שני ורביעי וכל שבת לסירוגין.

11 7. אין מחלוקת, כי הנאשם לא עמד בהסדרי הראייה ולא לקח אליו את בתו באופן קבוע. אי
12 עמידת הנאשם בהסדרי הראייה, ובקשת הנאשם לפגוש את הבת שלא בהתאם להסדר ובאופן
13 שאינו קבוע ומובנה, היווה נושא שהביא לעימותים רבים בין המתלוננת ובין הנאשם. גם אין
14 מחלוקת כי בעקבות הפרת הנאשם את הסדרי הראייה, נמנעה המתלוננת מלאפשר לו לפגוש
15 את הבת כראות עיניו.

16 8. בתקופה שקדמה ליום 20.11.13 הנאשם כמעט ולא פגש את בתם המשותפת.
17

18 **גזר המחלוקת**

19 9. המחלוקת בתיק כוללת שני נושאים עיקריים: האחת, האם ההודעה ששלח הנאשם למתלוננת
20 מהווה דברי איומים? השנייה, האם הנאשם אמר למתלוננת את הדברים המיוחסים לו בשיחת
21 הטלפון?

22 10. באת כוח התביעה טענה, כי יש ליתן אמון בגרסת המתלוננת, שלפיה היא עודדה את הקשר של
23 הנאשם עם בתו, והוא הפר את הסדרי הראייה. המתלוננת תיארה כי בעקבות ההודעה ששלח
24 לה הנאשם, חשה פחד, ולפיכך התקשרה לנאשם על מנת לבקש ממנו הסבר בדבר תוכן ההודעה.
25 לגרסת המתלוננת, באותה שיחה צעק עליה הנאשם ואיים עליה.

26 11. לטענת באת כוח התביעה, המתלוננת אמנם תיארה קיומן של שתי שיחות טלפון עם הנאשם
27 באותו היום, ובדיעבד התברר מתוך פלט השיחות, כי היתה רק שיחה אחת ולא נערכה שיחה
28 מוקדמת לשיחה שבה איים הנאשם על המתלוננת. עם זאת, אין בכך כדי לפגוע במהימנותה,
29 כאשר לא נטען, מלכתחילה, כי היה מלל מאיים באותה שיחה מוקדמת.

בית משפט השלום ברחובות

27 מרץ 2016

ת"פ 51200-07-14 מדינת ישראל נ' ריבניק

12. עוד טענה באת כוח התביעה, כי אין ליתן אמון בגרסתו של הנאשם, שלפיה המתלוננת מעלילה עליו עלילת שווא ומנהלת נגדו מלחמה הנוגעת, בין היתר, להסדרי הראייה של הילדה. לטענתה, הנאשם ניסה להכפיש את המתלוננת לשווא ולתארה כגרושה נקמנית. יתר על כן, בגרסתו של הנאשם נמצאו סתירות רבות, היעדר היגיון וקוהרנטיות.
13. לטענת בא כוח הנאשם, אין ליתן אמון בגרסתה של המתלוננת. המדובר בעדות יחידה שלא נמצא לה כל חיזוק. יתר על כן, המדובר בבני זוג גרושים שיחסייהם עלו על השרטון ויש בכך כדי להסביר את האינטרס של המתלוננת בהגשת התלונה. עוד טען, כי ניכר שלמתלוננת יש קושי ממשי לזכור אירועים, ולא ניתן לבסס ממצאים על גרסתה. לכך יש להוסיף, כי התברר שהמתלוננת תיארה קיומן של שתי שיחות עם הנאשם במועד הרלוונטי לכתב האישום, כאשר הלכה למעשה, הוכח שהתקיימה שיחה אחת בלבד באותו היום.
14. עוד טען, כי יש ליתן אמון מלא בגרסתו של הנאשם, אשר מסר גרסה סבירה, קוהרנטית ונעדרת סתירות של ממש. בהתאם לגרסה זו, הנאשם הודה כי שלח את הודעת הטקסט כמיוחס לו, אולם המלל ששלח הנאשם למתלוננת אינו מהווה דברי אימים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין. יתר על כן, גם יש ליתן אמון בגרסת הנאשם, לפיה לא נהג כלל להתקשר אל המתלוננת, והמתלוננת היא שהתקשרה אליו פעם אחת באותו היום. באותה שיחה, צעקה המתלוננת על הנאשם, והוא לא אמר לה דבר.
- דיון והכרעה**
- כללי – העדים והראיות בתיק**
15. העדים היחידים שהעידו על אודות אירועי יום 20.11.13 הם המתלוננת והנאשם. הן המתלוננת והן הנאשם פרסו בפני בית המשפט יריעה רחבה ביותר בדבר הקשר ביניהם לפני ואחרי הגירושין והסדרי הראייה עם הבת. ככלל, לא מצאתי שהיה בתמונה רחבה זו כדי לסייע בקביעת הממצאים בתיק, ובפרט כאשר המחלוקת העובדתית בתיק עניינה באירועים נקודתיים בלבד.
16. כתב האישום מייחס לנאשם שלוש התקשרויות עם המתלוננת ביום 20.11.13: הראשונה, במסגרת שיחת טלפון של הנאשם והמתלוננת בסביבות השעה 09:30. לפי המיוחס, שיחה זו נסבה על רצונו של הנאשם כי הבת תתארח אצלו בשבת; השנייה, בהודעת טקסט ששלח הנאשם למתלוננת, ולפיה מיוחס לנאשם כי איים על המתלוננת; והשלישית, במסגרת שיחת טלפון נוספת של המתלוננת אל נאשם ובה בקשה להבין את פשרה של ההודעה ששלח, ובתגובה, הנאשם איים על המתלוננת בשנית.

בית משפט השלום ברחובות

27 מרץ 2016

ת"פ 51200-07-14 מדינת ישראל נ' ריבניק

17. המחלוקת באשר לשיחה הראשון עניינה בשאלה אם אכן התקשר הנאשם למתלוננת, כאשר הנאשם מכחיש זאת מכל וכל. המחלוקת באשר להודעת הטקסט היא משפטית בעיקרה ועניינה בשאלה אם יש לראות בדברים שכתב הנאשם, ואשר אינם שנויים במחלוקת, דברי איומים. המחלוקת באשר לשיחה השנייה עניינה בשאלה אם אכן אמר הנאשם למתלוננת את המיוחס לו.
18. אדון בהתקשרויות השונות המיוחסות לנאשם ביום 20.11.13 לפי סדרן.
- שיחת טלפון המיוחסת לנאשם בבוקר יום 20.11.13
19. כאמור, לפי המיוחס בכתב האישום, ביום 20.11.13 בשעה 09:30 לערך, התקשר הנאשם אל המתלוננת ושוחח עמה באשר לרצונו כי הבת תבלה עמו בשבת הקרובה.
20. המתלוננת מסרה בעדותה הראשית, כי הנאשם נהג לדרוש לפגוש את בתם בזמן שנוח לו ולא קיים את הסדרי הראייה. תחילה, ניסתה להיות גמישה, ולאפשר לבת לפגוש אותו גם בימים שאינם לפי ההסדר. אולם, לעיתים סירבה לאפשר להם להיפגש ללא התרעה. לדברי המתלוננת, ביום 20.11.13 התקשר אליה הנאשם ואמר לה שהוא רוצה לקחת את הבת בשבת הקרובה למשך מספר שעות. לטענתה, הנאשם לא יכול היה להגיע ביום אחר, והיא מסרה לנאשם, שלא נוח לה בשבת (פרוטוקול הדיון, בעמ' 6). בחקירתה הנגדית עמדה המתלוננת על קיומה של שיחה בינה ובין הנאשם קודם להודעת הטקסט ששלח הנאשם (שם, בעמ' 10 – 12).
21. הנאשם מסר, לעומת זאת, כי המתלוננת מנעה ממנו להיפגש עם בתם בתירוצים מתירוצים שונים, כמו למשל, שהבת אינה רוצה להיפגש עמו, שהזמנים שבהם הוא מבקש להיפגש עם הבת אינם נוחים. עוד הוסיף, כי בשבת הסמוכה ליום 20.11.13 אמור היה לצאת לטיול גיפים וביקש לקחת עמו את הבת, אולם המתלוננת התנגדה לכך נחרצות. לדבריו, כל פניותיו אליה באותה תקופה היו בהודעות ולא באמצעות הטלפון. עוד ציין, כי כלל לא שוחח עם המתלוננת לפני ההודעות בינו ובין המתלוננת באותו היום (ת/1; פרוטוקול הדיון, בעמ' 24 - 25).
22. פלט השיחות של המתלוננת (ת/9) הוצא בהסכמתה ובהמשך לעדותה. מהפלט עולה, כי היתה רק שיחה אחת ביום 20.11.13 בשעה 09:30. מכאן, שטענת המתלוננת בדבר קיומה של שיחה מוקדמת בינה ובין הנאשם – הופרכה.
23. אין בידי לקבל את טענת באת כוח התביעה, כי אין לייחס כל משקל להפרכת טענתה של המתלוננת בהקשר זה, וזאת משום שלא מיוחסים לנאשם דברי איומים באותה שיחה. להפרכת טענת המתלוננת בדבר קיומה של שיחה, ולאישור הכחשת הנאשם את קיומה של השיחה, יש השלכה על הערכת מהימנותם של הצדדים, כפי שעוד יפורט בהמשך.

בית משפט השלום ברחובות

27 מרץ 2016

ת"פ 51200-07-14 מדינת ישראל נ' ריבניק

- 1 התכתבות בין המתלוננת והנאשם
- 2 24. כתב האישום מייחס לנאשם כי לאחר שיחת הטלפון ביום 20.11.13, שלח הנאשם למתלוננת
- 3 הודעה שזו לשונה: "אני כן בדרישה. זמנך עבר. את לא קובעת יותר. את תלכי לפי החסכם. זה
- 4 הכל".
- 5 25. על מנת לעמוד על ההקשר של ההודעה, תובא להלן התכתובת המלאה בין המתלוננת והנאשם
- 6 באותו היום, הן בהודעות טקסט והן באימייל. תחילה תובאנה הודעות הטקסט (ת/4) שהחלו
- 7 לאחר דברים שכתב הנאשם ברוסית – שלא תורגמו – והמתלוננת כתבה "בהצלחה". לאחר מכן
- 8 נכתבו הדברים הבאים:
- 9 הנאשם: "את לא מוכנה לתת לי את אי בשבת?"
- 10 המתלוננת: "אני חושבת שכבר עניתי לך"
- 11 הנאשם: "טוב. שלחי לי במייל שי את לא מוכנה לתת לי את אי בשבת".
- 12 המתלוננת: "שלח לי קודם שאתה לא לוקח אותה ביום שני ורביעי"
- 13 הנאשם: אני כן... רק היום יש לי בדיקה ראפאית בערב ואני לא יכול לקחת
- 14 אותה היום. יש אישור ראפוי. בכלל מרגע זה הכל דרך המייל" (הטעויות במקור
- 15 – א.פ.)
- 16 המשך התכתובת בהודעות אי מייל (ת/5) שלשונן כדלקמן:
- 17 09:08 הנאשם: "אני דורש את אי בשבת".
- 18 09:17 המתלוננת: "אם השבוע לא היה לא יום שני ולא יום רביעי, אז לא יהיה
- 19 גם שבת. נראה בשבוע הבא".
- 20 09:21 הנאשם: "אני כן בדרישה. זמנך עבר. את לא קובעת יותר. את תלכי לפי
- 21 החסכם. זה הכל".
- 22 26. בעדותה מסרה המתלוננת, כי לאחר שיחת הטלפון המוקדמת בינה ובין הנאשם קיבלה את
- 23 הודעת האימייל הנוכרת, אשר נוסחה "ממש הלחיץ אותה" (פרוטוקול הדיון, בעמ' 6).
- 24 המתלוננת מסרה כי למיטב זכרונה לא היו הודעות טקסט שקדמו להודעת האימייל המאיימת,
- 25 ובאותה הודעה עמד הנאשם על כך שמעתה ילכו לפי הכללים שלו (שם, בעמ' 14).
- 26 27. הנאשם מסר, כאמור, כי הוא דרש שכל התקשורת בינו ובין המתלוננת תתנהל בכתב, והראייה
- 27 הודעות הטקסט שהוגשו (ת/1; ת/4; ת/5; ת/7; ת/8). מכאן לטענתו שהודעות הטקסט מגלמות
- 28 את התקשורת שהיתה בינו ובין המתלוננת במועד הרלוונטי. כן מסר, כי ההודעות מלמדות
- 29 שאמנם דרש לבלות עם הבת בשבת שלאחר מכן, אולם לא איים על המתלוננת. לדבריו, כאשר
- 30 כתב למתלוננת "זמנך עבר", הדבר בא בתגובה להודעתה של המתלוננת, כי אינו יכול לדרוש
- 31 את הבת. מכאן כתב "אני כן בדרישה, זמנך עבר, את לא קובעת יותר, תלכי לפי הסכם

בית משפט השלום ברחובות

27 מרץ 2016

ת"פ 14-07-51200 מדינת ישראל נ' ריבניק

- 1 הגירושין, וכוונתו לכך שהמתלוננת לא קובעת יותר אלא יש לפעול לפי הסדרי הראייה. עוד
2 טען, כי העברית שבפיו אינה טובה, כפי שניתן להתרשם מתוך מכלול ההודעות שכתב ושגיאות
3 הכתיב שלו (פרוטוקול הדיון, בעמ' 25, 34).
- 4 28. כאשר אני בוחנת את הגרסאות בעניין הודעות בטקסט זו מול זו, הגעתי למסקנה, כי גרסתו של
5 הנאשם עדיפה וזאת ממספר טעמים מצטברים: המתלוננת מסרה, כי התקשורת הראשונה
6 בינה ובין הנאשם באותו היום היתה בשיחת טלפון. טענה זו הופרכה, כאמור (ת/9); לא היתה
7 הודעת אימייל אחת כטענת המתלוננת, אלא רצף של הודעות, תחילה הודעות טקסט ולאחר
8 מכן אימייל; דווקא הנאשם הוא שתיאר רצף של הודעות טקסט שהן התחילו את התקשורת
9 בינו ובין המתלוננת באותו היום.
- 10 שיחת הטלפון שנערכה לאחר משלוח הודעת הטקסט
- 11 29. כתב האישום מייחס לנאשם כי שוחח עם המתלוננת פעם ראשונה בשעה 09:30 ופעם שנייה
12 לאחר זמן מה. הוכח, כאמור, כי קודם להודעות הטקסט לא התקיימה שיחה בין המתלוננת
13 והנאשם, וממילא לא יכולה היתה אותה שיחה להתקיים בשעה 09:30 כמיוחס בכתב האישום.
14 עם זאת, אין מחלוקת, כי המתלוננת התקשרה אל הנאשם בשעה 09:30 בערך, בסמוך לאחר
15 ששלח אליה את ההודעה הנזכרת בשעה 09:21 (ת/9).
- 16 30. המתלוננת מסרה בעדותה, כי בעקבות ההודעה ששלח הנאשם, התקשרה אל הנאשם על מנת
17 לשאול אותו לפשר ההודעה וכוונתו של הנאשם כאשר כתב "זמנך עבר את לא קובעת יותר".
18 לדבריה, רעדה מפחד, לא יכלה לתפקד ורצתה לשמוע למה הוא מתכוון. כן ציינה כי הנאשם
19 דיבר עמה בטונים גבוהים ואמר לה שהוא "יוריד לה את הראש". למיטב זכרונה אמר לה את
20 הדברים בעברית, וניתק את השיחה. עוד הוסיפה, כי בעקבות השיחה החלה לרעוד בעקבות
21 השיחה, חששה מאוד וקשרה את דבריו של הנאשם להודעה ששלח לה הנאשם כחצי שנה קודם
22 לכן. לאותה הודעה צירף הנאשם קישור לכתבה ברוסית שבו מסופר על בני זוג בירושלים
23 שבתרו את גופת אשתו הראשונה של הגבר (ת/6); עוד הוסיפה, כי בעקבות אותה הודעה שאלה
24 את הנאשם אם הוא מאיים עליה, והנאשם אמר לה ששלח לה את ההודעה בטעות והתכוון
25 לשלחה לאשתו. לדבריה, נלחצה מאוד שהנאשם מתעסק עם כתבה כזאת, אולם היא לא פנתה
26 למשטרה משום שחששה לחייה. אולם, כאשר הנאשם שב לאיים עליה, יצאה מיד מעבודתה
27 ונסעה לתחנת המשטרה הקרובה להגיש תלונה (שם, בעמ' 6 - 7).
- 28 31. הנאשם מסר, לעומת זאת, שלאחר הודעות הטקסט והאימייל בינו ובין המתלוננת, התקשרה
29 אליו המתלוננת, צרחה עליו, גידפה וקיללה אותו. לטענתו, המדובר היה בשיחה קצרה ביותר
30 והוא סגר את הטלפון לאחר שלא הצליח לומר למתלוננת דבר. בעקבות זאת כתב לה שלא

בית משפט השלום ברחובות

27 מרץ 2016

ת"פ 14-07-51200 מדינת ישראל נ' ריבניק

- 1 תתקשר אליו. הנאשם הכחיש מכל וכל, כי אמר למתלוננת ש"יוריד לה את הראש". הנאשם
2 הודה, כי אכן שלח למתלוננת אי מייל מספר חודשים קודם לכן, שאליו צירף כתבה על בני זוג
3 שרצחו את אשתו הקודמת של הדבר, אולם לדבריו, שלח את האימייל בטעות למתלוננת, כפי
4 שציין בפניה מיד לאחר מכן (ת/1; פרוטוקול הדיון, בעמ' 24 – 25, 36).
- 5 32. באשר לתוכן השיחה – המדובר בגרסאות שקולות, ולא מצאתי סתירות של ממש באיו
6 מהגרסאות. עם זאת, נטל הראייה על התביעה, ובהינתן גרסאות שקולות, יש להעדיף את
7 גרסתו של הנאשם, ובפרט לאחר שהופרכה גרסת המתלוננת באשר לקיומה של שיחה קודמת
8 עם הנאשם באותו היום.
- 9
10 **האם ביצע הנאשם עבירה של אינמים?**
- 11 33. לפי סעיף 192 לחוק העונשין: "המאיים על אדם בכך דרך שהיא בפגיעה שלא כדין בגופו,
12 בחירותו, בנכסיו, בשמו הטוב או בפרנסתו ... בכוונה להפחיד את האדם או להקניטו, דינו –
13 מאסר שלוש שנים".
- 14 34. הקביעה אם תוכן ביטוי הוא מאיים נעשית לפי אמת מבחן אובייקטיבית (ע"פ 103/88 ליכטמן
15 נ' מדינת ישראל מג(3) 373 (6.9.89); רע"פ 2038/04 לם נ' מדינת ישראל, פ"ד ס(4) 95, בעמ' 109
16 (4.1.06). ניתן לזהות איום אסור לפי הנסיבות שבהן נותן הביטוי והמסר הגלום בו. יש שהמסר
17 והנסיבות הופכים את הביטוי מאזהרה לאיום אסור (ע"פ 3779/94 חמדני נגד מדינת ישראל
18 נב(1) 408 (11.2.98)).
- 19 35. על קושי זה, הטמון בהגדרתה של עבירת האינמים, עמד כבוד השופט (דאז) אהרון ברק בפסק
20 הדין בעניין ליכטמן, כדלקמן:
- 21 "עבירת האינמים (סעיף 192 לחוק העונשין) קשה היא. תחומי התפרסותה אינם
22 ברורים. המקרים הקיצוניים אינם מעוררים קושי. מקרי הביניים מעוררים
23 לעתים קרובות בעיות קשות של תיחום הגבול בין אמירה מותרת לבין איום
24 אסור. דומה כי הטעם לכך נעוץ בערכים אשר עליהם באה העבירה להגן. ערכים
25 אלה הם בעיקר השלווה הנפשית, הביטחון וחירות הפעולה של הפרט..." (שם,
26 בעמ' 384).
- 27 36. כדי לקבוע אם תוכן הביטוי עולה כדי איום, על בית המשפט לבחון "אם יש בדברים כדי
28 להטיל אימה בלבו של אדם רגיל מן היישוב בנסיבותיו של האדם שנגדו הופנה האיום" (פסק
29 דין חמדני, לעיל, בעמ' 415). בחינת תוכנו של הביטוי אינה מתבצעת במנותק מן הנסיבות אלא
30 בתוך ההקשר שבו ניתן הביטוי. בית המשפט יבחן את הנסיבות שאפפו את מסירת הביטוי ואת

בית משפט השלום ברחובות

27 מרץ 2016

ת"פ 14-07-51200 מדינת ישראל נ' ריבניק

- 1 הנסיבות שבהן הוא נקלט. כמו כן יבחן בית המשפט את המסר שהיה גלום בביטוי (פסק דין
2 חמדני, לעיל, בעמ' 416). עוד נפסק, כי מבחן ההקשר ישמש לבחינת יסודותיה של עבירת
3 האיומים, ובכלל זה יש לשאול שלוש שאלות: מה אמר, או מה עשה במקרה של איום במעשה?
4 מי אמר? ומדוע אמר? (ע"פ 6368/09 זקן ואח' נ' מדינת ישראל (12.7.10)).
- 5 37. במקרה הנדון, הנאשם כתב את ההודעה לאחר תכתובת בנושא הסדרי הראייה ומבוקשו לבלות
6 עם בתו בשבת הקרובה. קדמה להודעה הנדונה בכתב האישום הודעות נוספות, ובהן ציין
7 הנאשם כי הוא דורש לקבל את הבת בשבת. מהקשר הדברים עולה, אפוא, כי הנאשם כתב את
8 הודעת הטקסט האחרונה, על רקע דרישתו לפגוש את הבת ונסיונותיו למנוע מהמתלוננת
9 להמשיך ולהכתיב, לטענתו, את יישום הסדרי הראייה. איני נדרשת להכרעה בשאלה, אשר
10 נדונה במהלך חקירות נגדיות ממושכות, מי צדק בוויכוח הנאשם או המתלוננת, משום שאין
11 הדבר דרוש כלל להכרעה בכתב האישום. השאלה היא, אם על רקע היחסים, וההקשר של יתר
12 ההודעות, יש לראות את הדברים שכתב הנאשם, במבחן האובייקטיבי, כדברי איומים?
13 התשובה על כך היא בשלילה. אין בדברים משום איום לנקיטה במעשה אלים או פסול והאמירה
14 "זמנך עבר" אפשר שהיא מכוונת לזמנה של המתלוננת להכתיב את ההסדר. על כך ניתן ללמוד
15 מהמשך המשפט שבו כתב הנאשם "את לא תכתיבי יותר. את תלכי לפי ההסכם". יתר על כן,
16 גם המתלוננת עצמה הודתה בעדותה, כי לא ניתן להבין למה הכוונה באמירה "זמנך עבר".
17 לעניין זה גם לקחתי בחשבון את העברית הקלוקלת שבפיו של הנאשם. מכאן, שהקשר הדברים
18 מלמד, כי מתעורר ספק של ממש אם ניתן לראות בדברים שכתב הנאשם בהודעה דברי איומים.
- 19 38. כבר עמדתי על כך כי אין בידי לייחס למתלוננת מהימנות של ממש גם באשר לתוכן שיחת
20 הטלפון שהתקיימה בינה ובין הנאשם ביום 20.11.13. אולם, גם בהתעלם ממצאים אלו, ואפילו
21 הייתי משתכנעת, כי הנאשם אכן אמר למתלוננת "אני אוריד לך את הראש", גם דברים אלו
22 עומדים על סף הגדרת האיומים, כאמור. אין ספק, כי אמירה של מאן דהוא לאחר כי "יוריד
23 את ראשו", עשויה להוות דברי איומים. עם זאת, גם כאן יש לבחון את הדברים על רקע ההקשר
24 שבו נאמרו, דהיינו על רקע הוויכוח אם המתלוננת היא שתקבע את יישום הסדרי הראייה, או
25 שמא הנאשם. בהקשר זה לא ניתן לומר, ברמה הנדרשת במשפט הפלילי, ובהתאם למבחן
26 האובייקטיבי, כי הדברים מהווים דברי איומים, והנאשם רשאי ליהנות מן הספק. כל זאת
27 אמרתי, למעלה מן הצורך, וזאת משום שגם לא השתכנעתי, ברמה הנדרשת, כי הנאשם אכן
28 אמר את הדברים המיוחסים לו בהקשר זה.
- 29 39. כאן המקום להתייחס לתחושתה הסובייקטיבית של המתלוננת – להבדיל מהמבחן
30 האובייקטיבי, אשר החלתו הובילה אותי למסקנה כי הנאשם לא איים על המתלוננת.
31 המתלוננת מסרה כי הדברים שכתב הנאשם הלחיצו אותה, וכי לאחר שיחת הטלפון הרגישה

בית משפט השלום ברחובות

27 מרץ 2016

ת"פ 51200-07-14 מדינת ישראל נ' ריבניק

1 חשש של ממש. אין בכוונתי לקבוע, כי המתלוננת לא חששה מהנאשם, ובפרט לאור הודעת
2 האימייל ששלח לה הנאשם מספר חודשים קודם לכן ובו קישור לכתבה על בני זוג שרצחו את
3 אשתו הקודמת של הגבר. המדובר אמנם בכתבה מאיימת, אולם אין בידי לדחות את טענת
4 הנאשם, כי שלח אותה בטעות. עם זאת, לא השתכנעתי כי חששה של המתלוננת היה בעוצמה
5 ממשית, והראיה – כי המתלוננת לא פנתה למשטרה לאחר אותה הודעת אימייל וגם לא פנתה
6 למשטרה, באופן מיידי, לאחר משלוח ההודעות ביום 20.11.13, אלא דווקא התקשרה אל
7 הנאשם. יתר על כן, המתלוננת היא שחזרה ופנתה לנאשם גם מספר ימים לאחר האירועים
8 מושא כתב האישום (ת/7). המתלוננת גם הודתה בכך שלא ביקשה צו הגנה מפני הנאשם משום
9 שרצתה שיהיה ביום ההולדת של הבת. לא כך אמורה לנהוג אישה החוששת באופן ממשי
10 מהנאשם, ובפרט כאשר מדובר בבני זוג גרושים.

11

12

סוף דבר

13 40. לא הוכח ברמה הנדרשת במשפט הפלילי, כי הנאשם איים על המתלוננת. מכאן, שאני מזכה
14 את הנאשם מהעבירה של איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, אשר יוחסה לו בכתב האישום.

15

16

17

18

ניתנה והודעה היום י"ז אדר ב' תשע"ו, 27/03/2016 במעמד הנוכחים.

19

אפרת פינק, שופטת

20

21

22

23

קלדנית: טובה.